

Търсене на Възвишено Същество

Хазрат Мирза Гулам Ахмад Обещания Месия и Махди (А.С.)

Търсене на Възвишено Същество

Хазрат Мирза Гулам Ахмад
Обещания Месия и Махди
(Основател на Движението Ахмадия)

Сред естествените състояния на човека е и неговото търсене на Възвишено Същество към Коего той изпитва вродено влечение. Това се проявява у детето още от момента на раждането му. Веднага щом се роди, то проявява духовната характеристика, че то клони към майка си и е вдъхновено от любовта си към нея. С развитието на способностите му щом природата започне да се проявява открито, това вродено влечение започва да се проявява все по-силно и по-силно. То не може да намери утеха никъде другаде освен в скута на своята майка. Ако бъде разделено от нея и се окаже на извеството разстояние от нея, животът му става горчив. Дори купчини хубави неща не могат да го залъжат да се отдалечи от майка си, в която е концентрирана

цялата му радост. То не изпитва никаква радост разделено от нея. Какъв, тогава, е характерът на влечението, което детето изпитва толкова силно към майка си?

Това е влечението, което Истинският Създател е вкоренил в природата на човека. Същото влечение започва да се проявява и когато даден човек започне да изпитва обич към друг. То е отражение на влечението към Бога, вродено в човешката природа, като че ли той търси нещо което му липсва, чието име той е забравил и което той търси ту в едно нещо, ту в друго, които той взема от време на време. Човешката любов към богатство, дете, или жена, или влечението на душата му към музикален глас - всички тези неща сочат неговото търсене на Истински Възлюбен. Тъй като човек не може да види с физическото си око Невидимото Същество, Коего е латентно като качеството огън у всеки, но е скрито, нито пък може да Го открие просто чрез използването на своя несъвършен разум, той се е самоизмамвал жестоко в своето търсене и погрешно е приписвал

Неговото положение на други. В този контекст, Свещеният Коран дава отлична илюстрация, в смисъл, че светът е като дворец, чийто под е заслан с гладки плочи стъкло, под които тече бърз поток вода. Всяко око, което види този под смята погрешно, че той е течаща вода. Човек се страхува да ходи на пода, така както би се страхувал да върви по течаща вода, въпреки, че в действителност подът е постлан само с гладки, прозрачни стъклени плочи. По същия начин и небесните тела като слънцето, луната и т.н. са гладките и прозрачни стъклени плочи, под които действа огромна сила като бързо течащ поток вода. Голяма грешка е от страна на онези, които се молят на тези небесни тела че те приписват на тях онова, което се демонстрира от силата, която действа зад тях. Такова е тълкуването на следния стих от Свещения Коран:

Това е дворец павиран гладко със стъклени плочи (27:45).

Накратко, тъй като Съществува на Всемогъщия Бог, въпреки неговия блясък, е напълно скрито, тази физическа система, която се простира пред очите ни сама по себе си не стига за неговото опознаване. Ето защо

онези, които са зависели от тази система и които са наблюдавали внимателно нейния съвършен и пълен порядък, заедно с всички чудеса включени в него и които са изучавали задълбочено астрономия, физика и философия и са, така да се каже, проникнали в небесата и вземат, все още не са избавени от мрака на съмненията и подозренията. Мнозина от тях изпадат в сериозни заблуждения и се отклоняват далече в търсене на своите глупави въображения. Крайното им предположение е, че тази велика система, която демонстрира голяма мъдрост, трябва да си има Създател, но това предположение е непълно, а това прозрение е погрешно. Утвърждението, че тази система трябва да си има създател, нестига до положително утвърждение, че Той действително съществува. Такова предположение не може да достави задоволство на сърцето, нито да отстрани всяко съмнение от него. Нито пък е глътка, която може да задоволи жаждата за пълно разбиране, която човешката природа изисква. Всъщност, това погрешно разбиране е много опасно, защото въпреки всичкия му шум, то се свежда до нищо.

Накратко, освен ако Всемогщият Бог не утвърди Своето съществуване посредством Своето Слово, така както го е де-монстрирал посредством Своето творение, наблюдаването единствено само на творението му, не носи пълно задоволство. Например, ако се изправим пред стая, чиято врата е залостена отвътре, нашата незабавна реакция ще бъде, че вътре има някой, който е залостил вратата отвътре, още по-вече че като че ли е невъзможно да се залости една врата отвътре чрез някой начин да се направи това отвън. Но ако, въпреки упоритите похвати отвън в течение на период от няколко години, отвътре не се чуе никакъв отговор, трябва да се откажем от нашето предположение, че вътре трябва да има някой, и ние ще бъдем принудени да заключим, че вратата е била залостена отвътре посредством някой хитър похват. Това е положението, в което са се поставили онези философи, чието разбиране се ограничава само с наблюдаването на творението на Бога. Голяма грешка е да си представим, че Бог е като труп, заровен в земята, чието изваждане е работа на

човека. Ако Бог е бил открит само чрез човешко усилие, напразно е да очакваме каквото и да е от Него. И наистина, през вечността, Бог е призовавал човечеството към Себе си, като е утвърждавал: Аз присъствам! Ще бъде голямо нахалство да си представим, че човек е поставил Бога под задължение като Го е открит чрез своите собствени усилия и че ако нямаше никакви философи, Той е щял да си остане неизвестен.

Също така глупаво е да се пита как може Бог да говори щом си няма език да говори с него? Отговорът е: Нима Той не е създал земята и небесните тела без физически ръце? Нима Той не вижда вселената без физически очи? Нима Той не чува нашите молби без физически уши? Тогава не е ли необходимо и да ни говори?

Нито пък ще бъде правилно да се каже, че Бог е говорил в миналото, но сега вече не говори. Ние не можем да ограничим Словото му или речта му до дадено определено време. Той и днес е така готов да обогати онези, които Го търсят от извора на откровение, както е бил по всяко време, а портите на Неговата милост са също така

широко отворени, както са били винаги. Обаче, вярно е, че тъй като необходимостта от съвършен закон е била задоволена, всички закони и ограничения са завършени. Освен това, всички видове пророци, след като са достигнали до своята кулминация в лицето на нашия Господар и Повелител, Светият Пророк, мир и благословиите на Аллах на душата му, вече са изпълнили своето предназначение.

(Философия на учението на Исляма стр. 60)